

[Hans Strunge]

betale bod også skal betale en arbejdsgivererstatning til den afskedigede. Hermed bliver der tale om dobbeltstraf. Dette er ganske usædvanligt og i strid med dansk ret. Jeg vil derfor gerne spørge arbejdsministeren, om han ønsker at føre de arbejdsretlige regler og forhold over i civilretlig regi.

Også på et andet område – i relation til ledelsesretten – bryder forslaget med det arbejdsretlige system. Det er sådan, at arbejdsgiveren hænger om ledelsesretten, og afskedigelsesretten er jo en del af ledelsesretten. Hvorledes kan lønmodtagere da gøres ansvarlige for arbejdsgiverens udøvelse af afskedigelsesbeføjelsen?

I Socialdemokratiet konstaterer vi, at arbejdsministeren med lovforslaget reelt indskrænker ledelsesretten. Arbejdsministeren kræver, at lønmodtageren skal gøres ansvarlig for udøvelse af ledelsesretten igennem erstatningspådragelsen. Dansk Arbejdsgiverforening har mig bekendt ikke anmeldt et ønske om at få ændret på hovedaftalen og dens bestemmelser om ledelsesretten.

Efter vores opfattelse vil forslaget bringe katotiske forhold frem på det danske arbejdsmarked ved at befordre og opfordre til en opsplitning af organiseringen på lønmodtagersiden og dermed skabe sydeuropæiske tilstande med alskens slags fagforeninger. Synes arbejdsministeren virkelig, at der er behov for at lægge op til at splitte lønmodtagerne, sådan som det ligger i intentionerne i lovforslaget? Forholdet er netop det, at arbejdsgiveren, hvad enten det er den offentlige eller den private arbejdsgiver, gang på gang betoner de fordele, der eksisterer ved at have en enhedsfagbevægelse her i landet. I Socialdemokratiet føler vi os overbevist om, at skal vi fremad i udviklingen, og skal vi komme ud af den krise, landet befinder sig i, kan det kun gøres i fællesskab og ikke ved at udfordre hinanden.

Jeg vil også gerne sige, at lønmodtagernes vilkår i dag er skabt ved fælles indsats. Ene men stærk gælder ikke i dette samfundssystem, vi lever i. I øvrigt vil jeg gerne spørge arbejdsministeren om, hvor mange gange den gamle lov har været anvendt.

Som det er fremgået af mine bemærkninger, vender vi os imod lovforslaget. Jeg vil godt slutte med at sige, at vi tolker fremsættelsen af lovforslaget sådan, at regeringen har ønsket at markere en ideologi på dette område. Regerin-

gen burde have pålagt sig selvdisciplin, men det har den altså ikke. Derfor må jeg konstatere, at når statsministeren i går hævdede sig op til højtidelige og manende ord om, at vi er fastlåst i dogmer og traditioner, så er det ord uden indhold, for dette lovforslag er dogmatisk og fjendtligt indstillet imod fagbevægelsen, så det basker.

Invitationen til ufred lurer latent. Derfor synes vi, der er al mulig grund til, at vi får denne sag under kontrol, og at vi ikke skaber unødige spændinger i en svær tid.

Svend Åge Petersen (KF):

I 1982 fik vi lov om beskyttelse mod afskedigelse på grund af foreningsforhold. Det var faktisk – og det er værd at huske på i denne stund – ved hjælp af en socialdemokratisk arbejdsminister, og Socialdemokratiet stemte da også for lovforslaget som helhed ved tredjebehandlingen.

Tiden siden 1982 har klart vist, at den gældende lov ikke var god nok. De fleste kan huske sager som f.eks. HT-sagen og talrige andre enkelt-sager, som har vakt en voldsom harme blandt de mange danskere, der føler, at retten til frit at vælge fagforening er noget særdeles vigtigt. I Det Konservative Folkeparti føler vi, at denne frihed er noget grundlæggende, og vi lægger heller ikke skjul på i partiet, at det faktisk er en god gammel mærkesag, der her er til behandling.

Når jeg har sagt dette, vil jeg også godt fastslå, at det trods alt – trods alt – ikke er det allervigtigste lovforslag i denne samling. Alligevel håbet vi, at vi får lovforslaget færdigbehandlet inden sommerferien. Det ved jeg der vil være interesse for i visse partier. Det er faktisk helt op til de enkelte partiers aktive – eller måske det modsatte – medvirken til, om det kan lade sig gøre.

Ud over at godtgørelsen til den afskedigede medarbejder bliver forhøjet fra 1½ år til 2 år, hvilket jeg personlig ikke synes er så voldsomt endda, er den væsentligste ændring en regresmulighed på det private arbejdsmarked. Det er nemlig foreslået, at den arbejdsgiver, der bliver nødt til at afskedige en medarbejder på grund af andre medarbejders krav, får mulighed for at få erstattet godtgørelsesbeløbet af de øvrige medarbejdere eller af disses fagforening, hvis fagforeningen har medvirket til at fremkalde afskedigelsen.